

ANNA KARÈNINA

L'Anna s'enamora i, just en aquell moment, com un presagi que ella mateixa intueix, la mort comença a sobrevolar per damunt de tota l'obra. És evident que Tolstoi ha llegit Flaubert perquè l'Anna repeteix les mateixes paraules que l'Emma Bovary quan decideix no deixar-se trepitjar més: «tot és mentida, tot és engany, tot és falsedat, tot és maldat». Com a l'Emma, el camí cap a la felicitat li costarà la vida. Aquesta societat hipòcrita no li permetrà fer allò que ells possiblement desitjarien fer i no s'hi atreueixen.

Perquè, qui és l'Anna en el moment en què abandona el seu marit i el seu fill? Perquè som “la dona”, en comptes de ser “les dones”, diferents i entrelaçades per una història injusta i compartida des de sempre a tot el planeta? Què projectem cada un de nosaltres quan veiem el cos d'una dona?

Però, tal com diu l'Ofèlia de Heiner Müller, ja no ens suïcidarem més; no ficarem el cap al forn, ni prendrem pastilles, ni saltarem per la finestra, ni ens tallarem les venes. Cridarem incessantment que hi ha un lloc on la felicitat és possible per a totes nosaltres.

Carme Portaceli